Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 19 września 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Polityka handlowa – Cła antydumpingowe – Przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji – Rozszerzenie na te kraje ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 – Ważność – Dopuszczalność – Niewniesienie skargi o stwierdzenie nieważności przez skarżącą w postępowaniu głównym – Powiązany importer – Legitymacja procesowa do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności – Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 – Artykuł 13 – Obejście – Artykuł 18 – Brak współpracy – Dowód – Łańcuch poszlak

W sprawie C-251/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Rechtbank Noord-Holland (sąd dla prowincji Holandia Północna, Niderlandy) postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 12 kwietnia 2018 r., w postępowaniu:

Trace Sport SAS

przeciwko

Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes izby, K. Jürimäe (sprawozdawca), D. Šváby, S. Rodin i N. Piçarra, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu rządu niderlandzkiego przez M.K. Bulterman i M.A.M. de Ree, działające w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Rady Unii Europejskiej przez H. Marcos Fraile i B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez N. Tuominen, avocate,

* Język postępowania: niderlandzki.

– w imieniu Komisji Europejskiej przez S. Noëgo i M. Françę, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 9 kwietnia 2019 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy ważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. 2013, L 153, s. 1, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem") w zakresie, w jakim rozporządzenie to dotyczy Kelani Cycles (Pvt) Ltd i Creative Cycles (Pvt) Ltd, dwóch producentów eksportujących rowery mających siedzibę w Sri Lance.

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Trace Sport SAS a Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven (inspektorem skarbowo-celnym, urząd w Eindhoven, Niderlandy, zwanym dalej „inspektorem") dotyczącego zgodności z prawem dwóch wezwań do zapłaty należności celnych z tytułu przywozu rowerów pochodzących i wysłanych ze Sri Lanki.

Ramy prawne

Rozporządzenie podstawowe

3 W dniu przyjęcia spornego rozporządzenia przepisy regulujące przyjmowanie środków antydumpingowych przez Unię Europejską były zawarte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. (Dz.U. 2012, L 344, s. 1) (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym").

4 Artykuł 13 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Obejście środków", miał następujące brzmienie:

„1. Cła antydumpingowe nałożone na podstawie niniejszego rozporządzenia można rozszerzyć tak, aby objęły przywóz z państw trzecich, których dotyczy środek produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych, jak też niemodyfikowanych, lub nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych, lub też ich części, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Cła antydumpingowe nieprzekraczające pozostałych ceł antydumpingowych nałożonych stosownie do art. 9 ust. 5 można rozszerzyć tak, aby objęły przywożone towary od przedsiębiorców korzystających z ceł indywidualnych w krajach, których dotyczy środek, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Obejście ceł określa się jako zmianę struktury handlu między państwami trzecimi a Wspólnotą lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a Wspólnotą, wynikającą z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem, przy czym istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości podobnych produktów, jak również dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla tych produktów, jeśli jest to konieczne stosownie do przepisów art. 2.

Praktyka, proces lub prace, o których mowa w akapicie pierwszym, polegają między innymi na nieznacznej modyfikacji przedmiotowego towaru, tak aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami, pod warunkiem że zmiana taka nie zmienia istotnej charakterystyki tego towaru; wysyłka towaru objętego środkiem za pośrednictwem państw trzecich; reorganizowanie przez eksporterów lub producentów ich struktury lub kanałów sprzedaży w kraju objętym środkiem, aby ostatecznie wyeksportować własne towary do Wspólnoty za pośrednictwem producentów korzystających z indywidualnej stawki celnej niższej od stawki mającej zastosowanie dla towarów tych wytwórców, oraz w okolicznościach wskazanych w ust. 2, montaż części poprzez ich składanie we Wspólnocie lub kraju trzecim.

2. Działalność montażową prowadzoną we Wspólnocie lub w państwie trzecim uznaje się za mającą na celu obejście obowiązujących środków, jeżeli:

a) rozpoczęła się lub znacznie się zwiększyła po lub tuż przed wszczęciem postępowania antydumpingowego, zaś części pochodzą z kraju objętego środkami; oraz

b) części stanowią 60% lub więcej łącznej wartości części zmontowanego produktu, przy czym w żadnym wypadku za obejście środków nie zostanie uznana sytuacja, w której wartość dodana do przywiezionych części w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25% kosztów produkcji; oraz

c) efekty ochronne cła są osłabione w odniesieniu do cen lub ilości zmontowanych produktów podobnych i istnieją dowody na istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnych uprzednio ustalonych dla produktów podobnych lub zbliżonych.

3. Postępowania na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub każdej zainteresowanej strony w przypadkach, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1. Wszczęcie następuje po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego w drodze rozporządzenia Komisji, które może także nakazać organom celnym odprawienie przywozu z zastrzeżeniem rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Postępowania prowadzone są przez Komisję, której mogą towarzyszyć organy celne i są kończone w ciągu dziewięciu miesięcy. W przypadku gdy ostatecznie ustalone fakty uzasadnią rozszerzanie środków, rozszerzenia tego dokonuje Rada na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję [chyba że w terminie miesiąca od złożenia wniosku przez Komisję zostanie on odrzucony przez Radę zwykłą większością głosów]. Rozszerzenie skutkuje począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia postępowań mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu.

4. Przywożone towary nie podlegają rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 ani środkom, w przypadku gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień. Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych we wszczynającym postępowanie rozporządzeniu Komisji. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są poza Wspólnotą, zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego towaru, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków, stosownie do definicji w ust. 1 i ust. 2 niniejszego artykułu. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące omijaniem wykonywane są wewnątrz Wspólnoty, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, że nie są w żaden sposób związani z producentami objętymi środkami.

Zwolnienia te przyznawane są w drodze decyzji Komisji po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego albo decyzji Rady nakładającej środki i pozostają w mocy w okresie i na warunkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

[…]”.

5 Artykuł 18 ust. 1 tego rozporządzenia stanowił:

„Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne. […]”.

Rozporządzenia antydumpingowe dotyczące rowerów oraz sporne rozporządzenie

6 W 1993 r. Rada Unii Europejskiej nałożyła ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 30,6% na przywóz do Unii rowerów pochodzących z Chin. Cło to zostało następnie utrzymane na tym samym poziomie. W 2005 r. zostało ono podniesione do wysokości 48,5%. Zostało ono utrzymane na takim poziomie na mocy rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 990/2011 z dnia 3 października 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2011, L 261, s. 2).

7 W następstwie otrzymanego wniosku w dniu 25 września 2012 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 875/2012 wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych, wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym nr 990/2011 przez przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, oraz poddające ten przywóz rejestracji (Dz.U. 2012, L 258, s. 21).

8 W wyniku tego dochodzenia Rada przyjęła w dniu 29 maja 2013 r. sporne rozporządzenie.

9 Z motywu 22 tego rozporządzenia wynika, że Komisja przeprowadziła wizyty weryfikacyjne na terenie sześciu przedsiębiorstw lankijskich, w tym Kelani Cycles.

10 W motywach 35–42 tego rozporządzenia Rada stwierdziła w odniesieniu do zakresu współpracy lankijskich przedsiębiorstw, że wśród sześciu lankijskich przedsiębiorstw, które złożyły wniosek o przyznanie zwolnienia na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, wyłącznie trzy zostały uznane za współpracujące. W odniesieniu do tych trzech przedsiębiorstw, z uwagi na fakt, że jedno wycofało swój wniosek o przyznanie zwolnienia, a dwa pozostałe nie współpracowały w zadowalającym zakresie, ustalenia oparto na dostępnych faktach zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

11 W motywie 58 spornego rozporządzenia Rada uznała, że doszło do zmiany struktury handlu pomiędzy Sri Lanką a Unią w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

12 W motywach 77–82 spornego rozporządzenia Rada przeanalizowała charakter stosowanych praktyk zmierzających do obchodzenia środków będących źródłem tej zmiany struktury handlu między tym państwem trzecim a Unią.

13 W odniesieniu do przeładunku motywy 77–79 tego rozporządzenia stanowią:

„(77) Wywóz początkowo współpracujących lankijskich przedsiębiorstw stanowił 69% całkowitego lankijskiego wywozu do Unii w [okresie sprawozdawczym obejmującym okres od 1 września 2011 r. do 31 sierpnia 2012 r.]. W przypadku trzech spośród sześciu początkowo

współpracujących przedsiębiorstw dochodzenie nie wykazało przeprowadzania przeładunku. W przypadku pozostałego wywozu przedsiębiorstwa dokonujące tego wywozu nie współpracowały, jak wyjaśniono w motywach [od] 35 do 42.

(78) W związku z tym, w świetle stwierdzonej w motywie 58 zmiany struktury handlu między Sri Lanką i Unią w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a także biorąc pod uwagę fakt, że nie wszyscy lankijscy producenci/eksporterzy zgłosili się lub współpracowali, możliwe jest wyciągnięcie wniosku, że wywóz dokonywany przez tych producentów/eksporterów można przypisać praktykom związanym z przeładunkiem.

(79) Przeładunek produktów pochodzenia chińskiego na Sri Lance został zatem potwierdzony".

14 W motywach 81 i 82 spornego rozporządzenia Rada wskazała, że istnienie działalności montażowej w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie zostało stwierdzone.

15 W motywach 92, 96 i 110 spornego rozporządzenia Rada stwierdziła, po pierwsze, brak racjonalnych przyczyn lub ekonomicznego uzasadnienia poza chęcią uniknięcia obowiązujących środków antydumpingowych, po drugie, osłabienie skutków naprawczych tych środków oraz, po trzecie, istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnej ustalonej poprzednio.

16 W tej sytuacji Rada uznała w motywie 115 spornego rozporządzenia, że doszło do obchodzenia w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego poprzez przeładunek na terytorium Sri Lanki.

17 Zgodnie z art. 1 ust. 1 spornego rozporządzenia ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 48,5%, nałożone w art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 990/2011 zostało rozszerzone na przywóz rowerów wysyłanych ze Sri Lanki, niezależnie od tego, czy zostały zgłoszone bądź nie jako pochodzące z tego kraju. Artykuł 1 ust. 3 spornego rozporządzenia przewiduje pobranie rozszerzonego cła od tych przywozów zarejestrowanych zgodnie z rozporządzeniem nr 875/2012.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

18 W okresach odpowiednio od 27 września do 15 października 2012 r. oraz od 13 lutego do 21 maja 2013 r. włącznie, dwóch przedstawicieli celnych, działających w imieniu i na rzecz importera rowerów mającego siedzibę we Francji, Trace Sport, dokonało w Niderlandach zgłoszeń celem dopuszczenia do swobodnego obrotu rowerów wysyłanych ze Sri Lanki. We wszystkich tych zgłoszeniach to lankijscy producenci eksportujący, czyli odpowiednio Kelani Cycles lub Creative Cycles, zostali wskazani jako eksporterzy tych rowerów.

19 W następstwie kontroli po zwolnieniu towarów dotyczącej ważności tych zgłoszeń inspektor uznał, że za rowery zgłoszone celem dopuszczenia do swobodnego obrotu w okresie od 27 września 2012 r. do 5 czerwca 2013 r. włącznie, należy uiścić cło antydumpingowe w wysokości 48,5%.

20 W związku z tym w dniach 27 lutego i 29 kwietnia 2014 r. inspektor wydał dwa wezwania do zapłaty na kwoty wynoszące odpowiednio 229 990,88 EUR i 234 275,37 EUR.

21 Dwiema decyzjami z dnia 24 września 2015 r. inspektor utrzymał te wezwania w mocy i odrzucił zażalenia wniesione na nie przez Trace Sport.

22 Przed sądem odsyłającym Trace Sport kwestionuje obydwie wskazane decyzje.

23 Sąd ten podkreśla, że wbrew temu, co twierdzi Trace Sport, sporne rozporządzenie ma zastosowanie do sporu rozstrzyganego w postępowaniu głównym.

24 Sąd odsyłający zastanawia się natomiast nad ważnością tego rozporządzenia w świetle argumentów, przedstawionych przed nim przez Trace Sport w oparciu o wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries (C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62). Według Trace Sport Rada nie mogła wywnioskować na podstawie posiadanych informacji, że na terenie Sri Lanki doszło do przeładunku ani że w takie operacje zaangażowane były Kelani Cycles i Creative Cycles. Na rozprawie przed tymże sądem spółka Trace Sport wskazała również, że zwróciła się do Komisji o wyznaczenie jej spotkania celem przedstawienia dokumentów pierwotnie przekazanych przez Kelani Cycles, których uwzględnienia Komisja odmówiła.

25 Sąd odsyłający wskazuje, że w motywach 39 i 42 spornego rozporządzenia spółka Kelani Cycles została uznana za niewspółpracującą, natomiast spółka Creative Cycles, która nie jest wyraźnie wymieniona w tym rozporządzeniu, powinna być uznana za należącą do lankijskich producentów eksportujących, o których mowa w motywie 78 tego rozporządzenia, którzy się nie zgłosili. Rada miałaby oprzeć swój wniosek, zgodnie z którym ci producenci eksportujący uczestniczyli w operacjach przeładunku, na ustaleniu, że nastąpiła zmiana w strukturze handlu między Sri Lanką a Unią oraz że rzeczeni producenci eksportujący nie podjęli współpracy. Jednakże w wyroku z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries (C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62) Trybunał orzekł, że Rada nie mogła zasadnie wywnioskować istnienia praktyk przeładunku na terenie Sri Lanki na podstawie posiadanych przez nią informacji. Zdaniem sądu odsyłającego wniosek przyjęty przez Trybunał w tym wyroku w odniesieniu do producenta eksportującego City Cycle Industries miałby zastosowanie również do Kelani Cycles i Creative Cycles.

26 Zauważając jednak, że Trybunał stwierdził nieważność art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia jedynie w odniesieniu do City Cycle Industries i że zgodnie z pkt 185 wyroku z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma (C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74), takie stwierdzenie nieważności nie oznacza, że rozporządzenie to jest nieważne również w odniesieniu do innych producentów eksportujących, sąd odsyłający uważa za konieczne zwrócenie się do Trybunału z pytaniem o ważność tego rozporządzenia w stosunku do Kelani Cycles i Creative Cycles.

27 W tych okolicznościach Rechtbank Noord-Holland (sąd dla prowincji Holandia Północna, Niderlandy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy [sporne rozporządzenie] jest ważne w zakresie, w jakim dotyczy ono producentaeksportera Kelani Cycles?

2) Czy [sporne rozporządzenie] jest ważne w zakresie, w jakim dotyczy ono producenta-eksportera Creative Cycles?”.

W przedmiocie dopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

28 W uwagach przedłożonych Trybunałowi rząd niderlandzki, Rada i Komisja wyraziły wątpliwości co do dopuszczalności niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w świetle orzecznictwa wynikającego z wyroków: z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90, pkt 13, 14, 16), z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, pkt 30, 37), a także z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma (C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 56), na tej podstawie, że spółka Trace Sport mogła bez wątpienia wnieść do sądu Unii skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.

29 W tym zakresie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że zasada ogólna, która ma na celu zagwarantowanie, aby każdy miał możliwość powołania się, w ramach zaskarżenia niekorzystnego dla niego środka krajowego, na nieważność aktu Unii służącego za podstawę tego środka, nie sprzeciwia się

temu, aby prawo to podlegało warunkowi, iż zainteresowany nie miał prawa do bezpośredniego żądania przed sądem Unii stwierdzenia nieważności tego aktu na podstawie art. 263 TFUE. Jednak tylko w przypadku, gdy można stwierdzić, że skarga danej osoby o stwierdzenie nieważności rozpatrywanego aktu byłaby bez wątpienia dopuszczalna, osoba ta nie ma prawa powoływać się na nieważność owego aktu przed właściwym sądem krajowym (wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).

30 Jedynie zatem w przypadku, gdyby można było uznać, że Trace Sport miałby bez wątpienia legitymację procesową do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, spółka ta nie mogłaby powołać się na nieważność tego rozporządzenia przed sądem odsyłającym.

31 Na wstępie należy zauważyć, że to na mocy aktów przyjętych przez właściwe organy krajowe nakłada się na zainteresowane podmioty, takie jak Trace Sport, obowiązek zapłaty ceł antydumpingowych rozszerzonych na podstawie spornego rozporządzenia. Wynika stąd, że nie można uznać, iż rozporządzenie to w oczywisty sposób nie zawiera środków wykonawczych w rozumieniu art. 263 akapit czwarty ostatnia część zdania TFUE (zob. podobnie wyrok z dnia 18 października 2018 r., Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, pkt 38, 39).

32 A zatem tylko w przypadku, gdy można byłoby stwierdzić, że sporne rozporządzenie bez wątpienia dotyczy importera takiego jak Trace Sport bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, nie mógłby on powoływać się na nieważność tegoż rozporządzenia przed sądami odsyłającymi.

33 W tym względzie należy zauważyć, że rozporządzenia nakładające cło antydumpingowe mają charakter normatywny, ponieważ mają zastosowanie do ogółu zainteresowanych podmiotów gospodarczych (wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 To samo dotyczy, z tych samych powodów, rozporządzenia, takiego jak sporne rozporządzenie, rozszerzającego cło antydumpingowe ze względu na praktyki mające na celu obejście środków. Celem takiego rozporządzenia jest bowiem rozszerzenie zakresu cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem takim jak to, o którym mowa w poprzednim punkcie.

35 Z orzecznictwa Trybunału wynika jednak, że rozporządzenie nakładające cło antydumpingowe może dotyczyć podmiotu gospodarczego bezpośrednio i indywidualnie. W związku z tym Trybunał zidentyfikował w swym orzecznictwie niektóre kategorie podmiotów gospodarczych, których rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe może dotyczyć indywidualnie, co nie stoi na przeszkodzie temu, aby rozporządzenie to dotyczyło indywidualnie również innych podmiotów ze względu na ich szczególne cechy wyróżniające te podmioty spośród wszystkich pozostałych osób (wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 59; zob. również podobnie wyrok z dnia 16 maja 1991 r., Extramet Industrie/Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, pkt 16).

36 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe może dotyczyć indywidualnie, po pierwsze, tych producentów i eksporterów danego produktu, którym są zarzucane praktyki dumpingowe poprzez wykorzystanie danych wynikających z ich działalności handlowej, po drugie, importerów tego produktu, których ceny odsprzedaży zostały uwzględnione w celu skonstruowania cen eksportowych i których w konsekwencji dotyczą ustalenia odnoszące się do istnienia praktyki dumpingowej, a po trzecie, są objęte ustaleniami dotyczącymi istnienia praktyki dumpingowej, a po trzecie, importerów powiązanych z eksporterami rozpatrywanego produktu, w szczególności w wypadku gdy cena eksportowa została obliczona na podstawie cen odsprzedaży na

rynku Unii stosowanych przez tychże importerów oraz w wypadku gdy samo cło antydumpingowe zostało obliczone w oparciu o te ceny odsprzedaży (wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 60–62 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 Z tego orzecznictwa wynika, że status importera, nawet jeżeli jest on powiązany z eksporterami danego produktu, nie może sam w sobie wystarczyć, aby uznać, że rozporządzenie nakładające cło antydumpingowe dotyczy indywidualnie importera. Przeciwnie, indywidualizacja importera, nawet jeżeli jest on powiązany ze wspomnianymi eksporterami, wymaga dowodu, że dane dotyczące jego działalności handlowej zostały wzięte pod uwagę w celu ustalenia praktyk dumpingowych, a w przypadku braku takiego dowodu, wykazania innych cech, które są dla niego szczególne i które charakteryzują go względem każdej innej osoby.

38 W świetle tego orzecznictwa nie można wykluczyć, że w stosunku do importera danego produktu, wykazującego istnienie pewnych cech, które są dla niego szczególne i które charakteryzują go względem każdej innej osoby, można uznać, że rozporządzenie rozszerzające cło antydumpingowe ze względu na praktyki związane z obchodzeniem środków, takie jak sporne rozporządzenie, dotyczy go indywidualnie.

39 W swoich uwagach przedłożonych Trybunałowi rząd niderlandzki, Rada i Komisja argumentowały, że tak jest w przypadku Trace Sport. W tym względzie zwracają oni uwagę po pierwsze, że Trace Sport jest spółką z siedzibą we Francji, której właściciel, osoba fizyczna, posiada również, poprzez spółki offshore, 50% udziałów kapitałowych zarówno w Kelani Cycles, jak i Creative Cycles. Tymczasem te ostatnie spółki, będące producentami eksportującymi, byłyby niewątpliwie uprawnione do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia. Ponadto Kelani Cycles zostałaby utworzona w celu przejęcia działalności Creative Cycles. Po drugie, Trace Sport wiedziałby o dochodzeniu obejmującym Kelani Cycles, czego dowodem jest nieudana próba przedstawienia określonych dokumentów przed Komisją, które Kelani Cycles przedstawiła wcześniej tej instytucji.

40 Ponadto Komisja sugeruje, że Trace Sport, Kelani Cycles i Creative Cycles brały udział w oszustwach celnych i w zakresie ceł antydumpingowych.

41 Tymczasem okoliczności te, zakładając, że zostałyby wykazane, nie są jednak wystarczające do uznania, że sporne rozporządzenie niewątpliwie dotyczyło Trace Sport indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

42 Chociaż Trace Sport jest importerem produktów będących przedmiotem postępowania głównego, spółka ta nie uczestniczyła w dochodzeniu i nie jest wymieniona w spornym rozporządzeniu. Sam fakt, że wiedziała o dochodzeniu dotyczącym Kelani Cycles i że prawdopodobnie dzieliła się pewnymi informacjami z Kelani Cycles, nie jest wystarczający, aby uznać, że Trace Sport ma cechy, które są dla tej spółki szczególne i które charakteryzują ją względem każdej innej osoby.

43 Status spółki Trace Sport jako importera produktów będących przedmiotem postępowania głównego i ewentualna przynależność do tej samej grupy co producent eksportujący, który uczestniczył w dochodzeniu, nie może prowadzić do innego wniosku, biorąc pod uwagę względy przedstawione w pkt 37 i 38 niniejszego wyroku.

44 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że informacje, którymi dysponuje Trybunał, nie pozwalają na stwierdzenie, że Trace Sport bez wątpienia miałby legitymację procesową do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.

45 Z powyższego wynika, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

46 W swoich pytaniach, które należy rozpatrywać łącznie, sąd zmierza zasadniczo do ustalenia, czy sporne rozporządzenie jest nieważne w zakresie, w jakim ma zastosowanie do przywozu rowerów wysyłanych ze Sri Lanki, niezależnie od tego, czy zostały one zgłoszone bądź nie jako pochodzące z tego państwa.

47 W tym względzie należy na wstępie przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Co się tyczy kontroli sądowej takiej oceny, to musi ona ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (wyroki: z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62, pkt 56).

48 Następnie, jeśli chodzi o ciężar dowodu na występowanie obchodzenia, to zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, dla wykazania występowania praktyk obchodzenia środków antydumpingowych konieczne jest spełnienie czterech przesłanek. Po pierwsze, konieczna jest zmiana struktury handlu między państwami trzecimi a Unią lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a Unią. Po drugie, zmiana ta ma wynikać z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem. Po trzecie, muszą występować okoliczności wskazujące, że przemysł Unii poniósł szkodę lub że skutki naprawcze cła antydumpingowego zostały osłabione. Po czwarte, muszą istnieć dowody na występowanie dumpingu.

49 Zgodnie z art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia do Komisji należy wszczęcie dochodzenia na podstawie dowodów, które już na pierwszy rzut oka wskazują na występowanie praktyki obejścia. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału przepis ten ustanawia zasadę, zgodnie z którą ciężar dowodu zaistnienia obejścia środków antydumpingowych ciąży na instytucjach Unii (wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

50 Wreszcie, mając na uwadze art. 18 rozporządzenia podstawowego oraz orzecznictwo Trybunału, należy przypomnieć, że instytucje Unii mogą w przypadku niedostatecznej lub nieistniejącej współpracy ze strony niektórych lub wszystkich producentów eksportujących oprzeć się na zbiorze zgodnych poszlak w celu stwierdzenia występowania praktyk obchodzenia, przy czym należy sprecyzować, że poszlaki te muszą mieć na celu wykazanie, że cztery przesłanki wymienione w art. 13 ust. 1 tegoż rozporządzenia, przypomniane w pkt 48 niniejszego wyroku, są spełnione. Nie istnieje natomiast żadne domniemanie prawne pozwalające na wyciągnięcie w bezpośredni sposób z braku współpracy zainteresowanej strony wniosku o występowaniu takiego obchodzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62, pkt 65, 66, 68, 69 i przytoczone tam orzecznictwo).

51 W niniejszej sprawie w odniesieniu do praktyk obchodzenia środków antydumpingowych poprzez przeładunek na terytorium Sri Lanki Rada zbadała drugą z czterech przesłanek przypomnianych w pkt 48 niniejszego wyroku w motywach 77–79 spornego rozporządzenia. Rada stwierdziła na wstępie w motywie 77 tego rozporządzenia, że w przypadku trzech spośród sześciu początkowo współpracujących przedsiębiorstw dochodzenie nie wykazało przeprowadzenia przeładunku. W przypadku pozostałego wywozu do Unii Rada stwierdziła, że nie doszło do żadnej współpracy. Następnie w motywie 78 tego rozporządzenia Rada zauważyła, po pierwsze, że w motywie 58 tegoż rozporządzenia stwierdzono zmianę struktury handlu między Sri Lanką i Unią, a po drugie, iż nie wszyscy lankijscy producenci eksportujący zgłosili się lub współpracowali. Rada uznała na tej

podstawie, że wywóz dokonywany przez tych producentów eksportujących można „przypisać" praktykom związanym z przeładunkiem. Wreszcie w motywie 79 spornego rozporządzenia Rada stwierdziła, że przeładunek produktów pochodzenia chińskiego na Sri Lance został potwierdzony.

52 Wniosek dotyczący występowania przeładunku dotyczy zatem ogółu producentów eksportujących, którzy odmówili współpracy, i oparty jest na dwóch ustaleniach, to znaczy, po pierwsze, występowaniu zmiany struktury handlu i po drugie, braku współpracy ze strony części producentów eksportujących.

53 Jednakże te dwa ustalenia nie pozwalają na wyciągnięcie wniosku, że na terytorium Sri Lanki występują praktyki przeładunku. Po pierwsze, Rada nie mogła zasadnie wywnioskować występowania takich praktyk z samego braku współpracy ze strony części producentów eksportujących. Po wtóre, ponieważ zmiana struktury handlu jest pierwszą z czterech przesłanek, które muszą być spełnione w celu uzasadnionego stwierdzenia występowania praktyk obchodzenia, Rada nie mogła się oprzeć na stwierdzeniu występowania tych praktyk jako wskazówce świadczącej, że została spełniona druga z tych czterech przesłanek, zgodnie z którą taka zmiana struktury handlu ma wynikać z praktyk obchodzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62, pkt 76–78).

54 Na przedłożone pytania należy zatem odpowiedzieć, że sporne rozporządzenie jest nieważne w zakresie, w jakim ma zastosowanie do przywozu rowerów wysyłanych ze Sri Lanki, niezależnie od tego, czy zostały one zgłoszone bądź nie jako pochodzące ze Sri Lanki.

W przedmiocie kosztów

55 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji jest nieważne w zakresie, w jakim ma zastosowanie do przywozu rowerów wysyłanych ze Sri Lanki, niezależnie od tego, czy zostały one zgłoszone bądź nie jako pochodzące ze Sri Lanki.

Podpisy